

úterý 17.5.

Bylo – nebylo

Za devatero horami, devatero řekami a devatero až dvacatero zatáčkami se vydala jedna škola na výlet. Po cestě na zámek Děčín se udělalo špatně prvním malým cestovatelům. Prohlídka zámku s komtesou a komornou proběhla úspěšně, dokázali jsme odpovídat na otázky a získali jsme certifikát pana hraběte Thuna.

Dali jsme si zmrzlinu a rozhodli se pokračovat na výlet do hřenských soutěsek. Nechali jsme si poradit v informacích a děti několikrát cvičně vystupovaly z autobusu a nastupovaly zpět do autobusu, než jsme se dostali na správné místo, odkud to bylo strategicky

nejvýhodnější a nejrychlejší k nástupišti lodiček. Pan řidič nás dovezl až do Mezné a zpět musel dva kilometry couvat. Je to šikula.

Na kraji vesničky se čtyřicet sedm dětí a šest pedagogů hrnulo přes terasu restaurace, aby si zkrátilo cestu ke stezce do soutěsek. Někteří hosté přestali jíst i pít a nechápali, kde se tam tolik dětí vzalo. Sestupovali jsme kamenitou cestou dolů a pokyn zněl jasně: „Běžte dál“, volala paní učitelka. V tom se z davu ozvalo: „Stůjte“ a celá kolona se zastavila. Řekla jsem: Běžte dál“, volala pedagožka a opět jakýsi nezletilý vtipálek zvolal: „Stůjte“. Po této cestě dolů již někteří slabší jedinci započali tzv. „zvracecí štafetu“.

Bezpečně jsme sestoupili a nalodili se na dvě lodě. Cesta po řece Kamenici nám otevírala malebná zákoutí a ukazovala zajímavé skalní a přírodní útvary. Převozník nám vyprávěl, že zde působí čtyřicet let, tak jsme se trochu obávali, aby někomu nepředal bidlo. Po cestě zpět dobrodružství s igelitovými sáčky pokračovalo. Zdejší zatáčky jsou opravdu velmi drsné. Po večeri se všem udělalo dobře, děti ožily, zahrály si hry a ti starší uspořádali narozeninovou párty.

Teď už všichni spí a jestli se nevzbudí, budou spát až do rána.